

[Tastesen]

som hensynet til danske programmer kræver, brugerindflydelse og mindretalsbeskyttelse.

Om de bestemmelser, der er nødvendige, så skal gennemføres i en særlig kabellov eller de skal indsættes i loven om radio- og fjernsynsvirksomhed, må bero på de kommende forhandlinger, og jeg er lidt ked af, at ministeren har låst sig for meget fast ved at sige, at det ikke skal være i en særlig lov på nuværende tidspunkt. Jeg synes, at man burde tage stilling til det undervejs i de overvejelser, som nu går i gang.

Men der skulle jo i denne sag være gode chancer for, at der kan opnås en bred tilslutning i Folketinget. Vi har, som også fremhævet af ministeren, i hybridnetsforliget aftalt med regeringspartierne, at man skal lægge afgørende vægt på, at der i den kommende lovregulering gennemføres bestemmelser, som sikrer, at der på længere sigt bliver tale om en kulturpolitisk velafbalanceret programspreddning over danske kabelanlæg, bl.a. ved at reservere kapacitet til de danske programmer. Da det er et af punkterne i SFs beslutningsforslag, skulle den sag jo i hvert fald være i orden.

Med en kulturpolitisk balance mener vi, at der skal være et programtilbud til seerne, der både omfatter de danske programmer, vore nabolandes programmer og de programmer, som på lovlig vis kan modtages fra satellitterne, og så må det være op til forbrugerne i den sidste ende at bestemme, hvad det skal være.

Men forholdet er jo sådan – måske ikke så meget i dag, men det vil blive det og er det vel også i et vist omfang i dag – at det i hvert fald vil være et voksende antal programmer, der kan tilbydes det enkelte anlæg, og derfor må vi sikre os, at det bliver brugerne, der kommer til at bestemme, hvilke programmer der ønskes i forhold til de enkelte anlægs kapacitet.

Forslagsstillerne synes at være meget optaget af, at det ikke er telefonselskaberne, kommunerne, eller hvem der nu ejer anlægget, der skal bestemme programtilbudene. Det skal de selvfølgelig ikke. Det er dog lige så nødvendigt at fastslå, at i et demokrati er én stemme lig med én stemme, og det kræver vedtægtsændringer i adskillige antenneforeninger rundt omkring i landet, fordi der ikke er nogen ligestilling. SF synes ikke at have været helt opmærksom på, at der ikke er no-

gen ligestilling mellem ejerboliger og lejeboliger. Det er ofte således, at fællesantenneanlæggene har en kollektiv tilslutning fra bolig-selskaber, mens det i ejerboligerne er de enkelte, som tilslutter sig.

Vi mener også, der skal være en mulighed for en mindretalsbeskyttelse, og jeg forstår, at ministeren er helt åben over for, at vi skal finde en løsning på det.

Vi er jo så heldige – i hvert fald troede jeg indtil i dag, at vi har været så heldige – at have en minister, som dækkede det synspunkt, at vi skulle have et kabelnavn. Han var jo formand for den store mediekommission på 61 medlemmer, hvor det store flertal gik ind for, at man burde have et kabelnavn til at tage sig af de bestemmelser, som der nu engang skal tages stilling til centralistisk. Der er noget, der bliver tilbage, og bliver det ikke et kabelnavn, bliver det jo noget andet. Hvad er det for et andet embedsmandsvælde, som ministeren vil stille i stedet for? Det er i hvert fald et af de spørgsmål, vi må stille, når ministeren nu som medlem af en regering synes at have en principielt anden opfattelse end den, han havde som formand for Mediekommissionen sammen med Mediekommissionens flertal.

Det skulle ikke være nødvendigt at nævne det, men da flere medlemmer af dette Ting, bl.a. hr. Svend Heiselberg og hr. Dohrmann, i den offentlige debat har påstået, at Socialdemokratiet gik ind for censur, må jeg selvfølgelig på det skarpeste protestere. Vi ønsker tværtimod flere ytringsmuligheder og flere programvalg, og det opnår vi ved at sikre, at tilbudene kommer frem gennem hybridnettet eller på anden måde, og så må der være et frit valg mellem de muligheder, antenneforeningerne ønsker at modtage. Det har i hvert fald ikke noget med censur at gøre, det er en fuldstændig vildfarelse og misforståelse at hævde noget sådant. At sikre plads til de danske kanaler i den mangfoldighed af programtilbud, vi præsenteres for, synes jeg er en kulturpolitisk opgave, alle burde kunne tilslutte sig.

Connie Hedegaard (KF):

Også i Det Konservative Folkeparti deler vi principielt forslagsstillerens hovedmålsætninger, nemlig brugerindflydelse, ønsket om mindretalsbeskyttelse og samtidig et så bredt